

ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

Τρεις βαθμοί μυωπίας

ΒΙΒΛΙΟ 1

Χριστίνα

ΚΑΛΩΣΑΡΧΩΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ηρακλής Γεωργαντής
Τρεις βαθμοί μυωπίας
Χριστίνα

Αν ένας άνθρωπος, στον οποίο αρέσουν τα ταξίδια, διαλέγει μία ιδιαίτερη πέτρα από κάθε μέρος που έχει επισκεφτεί, θα αισθανθεί αναπόφευκτα κάποτε την ανάγκη να τις οικοδομήσει σε ένα συνολικό δημιούργημα. Αν από τη ζωή συλλέγεις εμπειρίες, δεν υπάρχει άλλος τρόπος να τις οικοδομήσεις από το να γράψεις ένα μυθιστόρημα. Η πρώτη σκέψη μου ήταν το οικοδόμημα αυτό να έχει στοιχεία αισθητικής και τελειομανίας, προκειμένου να τιμήσω την ίδια μου τη ζωή. Παρέμεινε στο συρτάρι του γραφείου μου για μεγάλο χρονικό διάστημα, μέχρι που το έδωσα στην επιμελήτρια Έλενα Γιαννούλα, η οποία ήταν και ο πρώτος αναγνώστης του. Ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, που το πήγε στις εκδόσεις Κλειδάριθμος. Οι άνθρωποι του εκδοτικού το αγκάλιασαν και ενέκριναν αμέσως την έκδοσή του. Όπως τα ωραία οικοδομήματα προσελκύουν τους τουρίστες, έτσι και τα ωραία βιβλία προσελκύουν τους αναγνώστες, μου είπαν. Ένα οικοδόμημα δεν φτιάχνεται για να μένει κρυμμένο, και ένα βιβλίο δεν γράφεται για να μένει στο συρτάρι. Εσύ απλώς συνέχισε να χτίζεις.

Ο Ηρακλής Γεωργαντής γεννήθηκε το 1970, ζει στην Αθήνα, είναι δικηγόρος, συνεχίζει να ταξιδεύει, να συλλέγει και να οικοδομεί.

Λίγα λόγια για τη σειρά «Τρεις βαθμοί μυωπίας»

Πρόκειται για μία σειρά τριών νουάρ βιβλίων με κοινό στοιχείο την εσφαλμένη κατανόηση του περιβάλλοντος, στην οποία οδηγούνται οι πρωταγωνιστές εξαιτίας της επιπόλαιης τάσης τους να σχηματοποιούν, κατά το δοκούν, αδιευκρίνιστες καταστάσεις και συναισθήματα. Πιθανολογούν ότι οι γύρω τους θα προβούν στις επιλογές στις οποίες θα προέβαιναν οι ίδιοι, ενώ θεωρούν ότι μπορούν να ελέγξουν ενδεχόμενες αποκλίσεις από αυτές, οργανώνοντας προσωποποιημένες στρατηγικές. Έχουν πάντα τη σιγουριά ότι μπορούν να καταφέρουν να πατρυνάρουν το περιβάλλον τους ώστε να ανταποκρίνεται στις δικές τους προσδοκίες. Η επιπολαιότητα αυτή τους δίνει πρόσκαιρα αυτοπεποίθηση, για να προχωρήσουν σε επιλογές που δεν θα είχαν κάνει ποτέ αν δεν επέμεναν να αγνοούν τις ενδείξεις που είχαν μπροστά τους και επέλεγαν να δουν καθαρά την πραγματικότητα που τους παρουσιαζόταν. Για τον συγγραφέα, η ελλιπής κατανόηση συναισθημάτων και χαρακτήρων είναι παρόμοια με τη θολή οπτική του φυσικού περιβάλλοντος, όταν επιλέγει να το αντικρίσει κανείς με τη στρέβλωση που επιφέρουν τρεις βαθμοί μυωπίας.

Ενώ συνήθως σε ένα αστυνομικό μυθιστόρημα οι πρωταγωνιστές γνωρίζουν την αλήθεια, και η αγωνία του αναγνώστη επικεντρώνεται στην αποκάλυψή της, στα μυθιστορήματα της σειράς «Τρεις βαθμοί μυωπίας» ο αναγνώστης παρασύρεται από τον τρόπο σκέψης των πρωταγωνιστών, ταυτίζεται με αυτόν, και συνεπώς η ανατροπή που έρχεται στο

τέλος εκθέτει και τον ίδιο. Έτσι, ολοκληρώνοντας την ανάγνωση, και ο ίδιος ο αναγνώστης αναγκάζεται να ανατρέξει στο σύνολο του μυθιστορήματος για να εντοπίσει τα δικά του λάθη.

Και στα τρία βιβλία αναλύονται επιλογές και στρατηγικές των πρωταγωνιστών γύρω από τον έρωτα, την εξουσία, το χρήμα, τις αλλαγές που επιφέρει στη ζωή μας η απώλεια ή ο θάνατος προσώπων, καθώς και οι σχέσεις γονέων και παιδιών. Η ιστορία κάθε βιβλίου είναι διαφορετική, όπως και οι πρωταγωνιστές. Ο συγγραφέας μάς παρουσιάζει κάθε φορά διαφορετικούς χαρακτήρες, οι οποίοι όταν βρεθούν υπό πίεση, αδυνατούν να δουν καθαρά, ενώ κάθε βιβλίο κορυφώνει την έντασή του στο τέλος, χωρίς να πιέζει τον αναγνώστη να διαβάσει και το επόμενο της σειράς προκειμένου να απαντηθούν ερωτήματα ή κενά που άφησε το πρώτο. Τα βιβλία έχουν γραφτεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε μπορούν να διαβαστούν και με διαφορετική σειρά από αυτή που έχουν εκδοθεί. Προκειμένου να μη δημιουργείται σύγχυση στον αναγνώστη για την ταυτότητα κάθε βιβλίου, ο τίτλος διαφοροποιείται, με την προσθήκη σε αυτόν του γυναικείου ονόματος που αποτελεί την πρωταγωνίστριά του.

Στο δεύτερο βιβλίο, που θα εκδοθεί σύντομα με τον τίτλο «Τρεις βαθμοί μυωπίας – Ναταλία», εκτός των ανωτέρω ο συγγραφέας εστιάζει στην αγωνία της γυναίκας για τη μητρότητα. Οι εσφαλμένες επιλογές και η μυωπική προσέγγιση της μητέρας αυτή τη φορά δεν έχουν αποδέκτη απλώς κάποιον αόριστο στόχο αλλά το ίδιο της το παιδί.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ από τον εφιάλτη. Είχε δει στον ύπνο της ότι κάποιοι, των οποίων τα χαρακτηριστικά δεν μπορούσε να διακρίνει, είχαν ανάψει παντού γύρω της φωτιές. Άγγιζαν τα ρούχα της, αλλά δεν μπορούσαν να τα κάψουν. Ένα μωρό έκλαιγε. Δεν μπορούσε να το βοηθήσει. Ξαφνικά οι φωτιές είχαν σβήσει και το μωρό είχε χαθεί. Η ίδια κατέληγε μόνη και γυμνή, σε πυκνό σκοτάδι, κρατώντας ένα όπλο στα χέρια.

Σήκωσε τα μαλλιά της όλα επάνω. Ήταν υγρά, όπως και το πρόσωπό της. Ψηλάφισε το κομοδίνο για να βρει τα γυαλιά μυωπίας της. Δεν ήταν εκεί. Άναψε το πορτατίφ. Τράβηξε το συρτάρι και μέσα από αυτό έπιασε ένα περίστροφο. Το έφερε κοντά της. Άνοιξε τον μύλο και τον περιεργάστηκε. Μέσα του είχε μια σφαίρα. Την έβγαλε, την κράτησε στα χέρια της κουνώντας τη σαν ζάρι και την ξανάβαλε στη θέση της. Θυμήθηκε όσα είχαν συμβεί λίγες ώρες νωρίτερα. Είχε φτάσει ένα βήμα πριν να σκοτώσει έναν άνθρωπο. Σηκώθηκε κρατώντας το περίστροφο και με αυτοματοποιημένες κινήσεις πήγε στην τουαλέτα. Είδε το είδωλό της στον καθρέφτη με το όπλο στα χέρια. Στην αρχή σάστισε. Μετά το συνήθισε. Της άρεσε. Η μάσκα είχε απλωθεί γύρω από τα μάτια της. Από την μπαλκονόπορτα του σαλονιού κοίταξε τη βεράντα της. Ήθελε να βγει έξω για να ηρεμήσει. Άφησε το περίστροφο πάνω στον μπουφέ, έσυρε το πορτάκι του και τράβηξε ένα μπουκάλι Baileys. Ήπие τέσσερις γουλιές και μπήκε στην κουζίνα. Παντού άπλυτα πιάτα και ποτήρια. Έπλυ-

νε ένα ποτήρι, έβαλε παγάκια, το γέμισε με ποτό και βγήκε στη βεράντα.

Η Χριστίνα έμενε μόνη της εδώ και αρκετά χρόνια. Είχε αποφασίσει ότι θα έφευγε το νωρίτερο δυνατόν από το σπίτι όπου μεγάλωνε. Την έπνιγε το γεγονός ότι μέσα σε αυτό –εκτός από εκείνη και τη μητέρα της– είχε στεγαστεί και το χάος που υπήρχε ανάμεσα στις καρδιές των γονιών της, το οποίο είχε περιαγάγει τον πατέρα της σε κατάσταση διαρκούς αυτολύπησης. Της ήταν πολύ δύσκολο να υποκρίνεται ότι δεν καταλαβαίνει. Της ήταν πιο εύκολο να κρύβεται –μέσα σε δωμάτια και πίσω από προφάσεις.

Όλες οι αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας της τώρα στριφογύριζαν μέσα της. Το ποτό, η ένταση του εφιάλτη, η ώρα βοηθούσαν. Θυμόταν τον εαυτό της μικρό κοριτσάκι στο νηπιαγωγείο, να προσπαθεί να ξεριζώσει όλες τις πικρές διαπιστώσεις της παίζοντας ή ζωγραφίζοντας. Τα κατάφερε για λίγο, αλλά γνώριζε ότι αυτό ήταν πρόσκαιρο. Ένα διάλειμμα μόνο. Αργά ή γρήγορα θα έφταναν πάλι κοντά της φορώντας τα ρούχα του πατέρα της, που ερχόταν να την παραλάβει από το νηπιαγωγείο για να γυρίσουν με τα πόδια στο σπίτι. Τον περίμενε καθισμένη σε απόσταση από τα άλλα παιδιά, έχοντας την τσάντα της ανοιχτή ανάμεσα στα πόδια της. Όταν τον εντόπιζε από μακριά, έκανε ότι έφαχνε κάτι μέσα σε αυτήν. Υποκρινόταν την εκνευρισμένη γιατί δεν το έβρισκε, ώστε να μπορεί να δικαιολογεί τη μεταγενέστερη κακοκεφιά της απέναντί του. Αφού παραιτούνταν από την προσπάθεια να το βρει, του έδινε το χέρι της για να τη σηκώσει. Εκείνος τη σήκωνε, της κρατούσε το χέρι και βιάδιζαν προς το σπίτι. Αμίλητοι. Κάθε μέρα το ίδιο σκηνικό. Ο πατέρας της καταλάβαινε ότι δεν ήθελε να του μιλήσει και συμμορφωνόταν με την επιθυμία της.

Σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τον ουρανό, σαν να τον αναζητούσε ανάμεσα στα αστέρια. Τα κατέβασε πάλι και ανακάτεψε τα παγάκια. Ξαναγύρισε στο κοριτσάκι και στη βουβή επιστροφή. Παρά τη σιωπή του, η βαθιά θλίψη του πατέρα της μεταγγιζόταν με το άγγιγμα των χεριών σε εκείνη, και η ψυχή της ρουφούσε αυτή τη θλίψη πέρα από το όριο που μπορούσε να αντέξει. Έπρεπε όμως αναγκαστικά να την υπομένω, σκέφτηκε στρέφοντας τα μάτια προς τον ουρανό. Ήμουν εκτεθειμένη στην ασφάλειά σου. Δεν μπορούσα να σε αποφύγω. Θυμόταν να ανέχεται τον εξευτελισμό της ψυχής της μπροστά στα βλέμματα των κτιρίων, των αυτοκινήτων και των δέντρων, που έβλεπαν δυο χέρια ενωμένα χωρίς η ίδια να νιώθει για εκείνον –τότε– αμοιβαίο το συναίσθημα. Τον παιδικό βιασμό με τη συναίνεσή της. Έναν βιασμό και έναν συμβιβασμό ορατό. Θυμόταν πώς έγερναν όλα καταπάνω της και τη χλεύαζαν. Όλα ήταν τόσο ζωντανά σαν να συνέβησαν χθες. Έβλεπε τον εαυτό της να φτάνει στο σπίτι μαζί με τον πατέρα της, κι εκείνος να την παραδίδει στη μητέρα της χωρίς το ζευγάρι να ανταλλάσσει ούτε μια κουβέντα. Την ίδια να μπαίνει τρέχοντας στο σπίτι, να κλείνεται στο δωμάτιό της και να κλαίει. Να μη θέλει να είναι παρούσα στην ήττα του. Τον πατέρα της να στέκεται ακίνητος στην είσοδο και να τη βλέπει να ξεκολλά από το χέρι του και να τρέχει μακριά του. Σκεφτόταν τα μάτια του να λαμβάνουν ξαφνικά το έντρομο βλέμμα του ναυαγού, τη στιγμή που συνειδητοποιεί πως έχει περάσει το τελευταίο σωστικό αεροπλάνο και τον έχει αγνοήσει. Και η ίδια, κάθε φορά που κλειδωνόταν στο δωμάτιό της, να νιώθει ο οδηγός αυτού του σωστικού αεροπλάνου, που άφηγε τον πατέρα της στα παγωμένα νερά του ωκεανού. Όμως αυτό που τη φρίκαρε περισσότερο ήταν ότι ήξερε πως δεν θα τον αγνοούσε για τελευταία φορά. Κάθε μέρα ο πατέρας της θα περι-

μενε μάταια από εκείνη, όταν θα την παραλάμβανε από το νηπιαγωγείο, έστω να προσπαθήσει αυτή τη φορά να τον σώσει ενώνοντάς τον με τη μητέρα της. Όμως η ίδια θα τον άφηνε πάλι εκεί, στο αόριστο κενό, μόνο, παραπονεμένο και αβοήθητο. Αισθάνθηκε τύψεις, γιατί αυτό το καθημερινό δράμα την έκανε να προσεύχεται όχι να σωθεί ο πατέρας της, αλλά να πνιγεί. Μόνο έτσι ένιωθε ότι θα λυτρωνόταν. Ότι θα ασχολιόταν αποκλειστικά με τον εαυτό της και με κανέναν άλλο. Ότι δεν θα της ξαναζητούσε κανείς να πετάξει με το σωστικό αεροπλάνο, αλλά ούτε και θα χρειαζόταν να μένει κλεισμένη στο δωμάτιό της. Ούτε ήθελε να σώσει τον πατέρα της κάποιος άλλος, γιατί φοβόταν ότι θα του αποκάλυπτε την ανικανότητα της κόρης του.

Ο πατέρας της δεν κατάφερε ποτέ να αποδεχτεί τον λόγο για τον οποίο τον είχε απορρίψει η μητέρα της. Θεωρούσε ότι η γυναίκα του είχε προκαλέσει το ναυάγιο, σε ένα σκάφος που είχε ναυπηγήσει ο ίδιος με όνειρο να τους ταξιδέψει όσο ζουν. Αργότερα, όταν η Χριστίνα πήγε πια στο γυμνάσιο, εκείνος σταμάτησε πια να νοιάζεται για το ναυάγιο. Έβγαλε τα διακριτικά του πλοίου και πλέον δεν το αναγνώριζε σαν δικό του. Αδιαφορούσε και για το σκάφος και για τους επιβάτες του. Ούτε άλλο ήθελε να ναυπηγήσει. Ένα ναυάγιο στη ζωή του ήταν αρκετό.

Θυμήθηκε ότι ήδη από τα δεκατέσσερα χρόνια της ονειρευόταν το βίαιο σεξ. Στο δωμάτιό της ζωγράφιζε σκίτσα με έναν γυμνό άντρα. Τον αποτύπωνε σε χαρτί με μολύβι, σε διάφορες στάσεις, να εκσπερματώνει. Τον ζωγράφιζε κάθε φορά από διαφορετική οπτική γωνία και σε διαφορετικό περιβάλλον. Άλλοτε στον δρόμο, άλλοτε στο κρεβάτι, άλλοτε στη φύση, άλλοτε στο αυτοκίνητο. Δίπλα του μια γυναίκα έκλαιγε. Από τόσο μικρή αισθανόταν ότι το σεξ, όσο πιο βίαιο γινόταν, τόσο πιο λυτρωτικό ήταν. Το

ονειρευόταν τόσο για την ίδια όσο και για τη μητέρα της. Η μητέρα της θα τιμωρούνταν για τη θλίψη που είχε προκαλέσει στον πατέρα της και η ίδια για την ανικανότητά της να τον λυτρώσει. Ο πατέρας της πέθανε πριν εκείνη πάει στο Λύκειο. Αναστέναξε. Ήπια όσο ποτό είχε απομείνει στο ποτήρι και το ξαναγέμισε. Κοίταζε τα παγάκια που έλιωναν. «Αυτοί είναι οι ακροατές μου τώρα», μονολόγησε.

Στα δεκαοκτώ της έφυγε επιτέλους από το σπίτι της. Στον τραπεζικό της λογαριασμό ήταν κατατεθειμένο, από τη μητέρα της, το ποσό των 100.000 ευρώ, το οποίο θα μπορούσε να το χρησιμοποιεί ελεύθερα. Σήμερα, στην ηλικία των είκοσι τριών ετών, της είχαν απομείνει ελάχιστα. Σπούδασε στη Σχολή Πολιτικών Επιστημών. Είχε επιλέξει αυτή τη σχολή γιατί πίστευε ότι όλα στη ζωή είναι πολιτική. Αποφοίτησε απογοητευμένη μετά από πέντε χρόνια. Η Σχολή δεν της έμαθε τίποτε περισσότερο από αυτά που ήδη ήξερε. Δούλευε σε καφετέριες και μπαρ. Με τα έσοδα αυτά κάλυπτε τα έξοδα του ενοικίου της, τα ρούχα και τα καλλυντικά της. Συνήθως μετά από λίγους μήνες, όταν είχε βάλει στην άκρη τόσα χρήματα που της κάλυπταν τα έξοδα για έναν μήνα, δημιουργούσε κάποιο επεισόδιο στη δουλειά και αποχωρούσε. Από κάθε δουλειά αποκόμιζε και έναν εραστή. Πλέον, ο αριθμός των εραστών ξεπερνούσε τον αριθμό των δακτύλων των δυο χεριών. Όταν έμενε άνεργη, περιερχόταν σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Καταδίκασε το παρελθόν της. Ήθελε να κάνει μια καινούρια αρχή σε όλα. Σε μια εβδομάδα, είχε χωρίσει και τον εραστή. Εκείνος τη ζητούσε πίσω. Αυτή αντιστάθηκε. Δεν τον ήθελε. Πνιγόταν. Έφαγνε αλλού δουλειά με το ίδιο αντικείμενο, πραγματοποιώντας διαρκώς κύκλους γύρω από παρόμοιες καταστάσεις. Έβρισκε γρήγορα. Μαζί με τη δουλειά ερχόταν και ο νέος εραστής. Δεν

υπήρχε άντρας που να μην είχε κατορθώσει να τον φέρει κοντά της. Ούτε ποτέ μπόρεσε να της σταθεί εμπόδιο οτιδήποτε ώστε να μην καταφέρει να κάνει σεξ, αν το επιθυμούσε η ίδια. Διάλεγε αυτούς που είχαν τέτοια ζωή λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων, ώστε ήταν υποχρεωμένοι να μετακινούνται συχνά. Από τη μια, γιατί ήθελε να βρίσκεται πολύ χρόνο μόνη με τον εαυτό της. Έστω και αν δεν ήξερε πώς να τον χρησιμοποιήσει. Τις περισσότερες φορές, κατά τη διάρκεια της απουσίας τους, κλεινόταν σε ένα σύννεφο μελαγχολίας που την τύλιγε σαν πάπλωμα και την έκρυβε από όλα. Τότε έβγαινε, μεθούσε, έκανε έρωτα με τον πρώτο που θα έβρισκε μπροστά της, τον οποίο δεν θα ξαναέβλεπε. Από την άλλη, πίστευε ότι με την άστατη επαφή δεν θα διανοούντο οι σύντροφοί της πως εκείνη θα μπορούσε να αποτελέσει το στήριγμά τους. Έτσι, αν αποφάσιζε η ίδια να φύγει από τη σχέση, δεν θα την αναζητούσαν επίμονα, μιας και θα ήταν ήδη εκπαιδευμένοι στη μοναχική ζωή λόγω της άστατης και σπάνιας επαφής τους. Διέθετε πειθώ και τη χρησιμοποιούσε πάντα προκειμένου, υποτιμώντας τους, να τους επιβληθεί. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα όλοι τους, από τη στιγμή που τη γνώριζαν, να χάνουν την αυτοπεποίθησή τους και τη διάθεση να ασχοληθούν με ό, τι κι αν καταπιάνονταν. Στο σεξ, τους παρατηρούσε όταν τελείωναν. Της φαίνονταν αστείοι. Οι εκφράσεις του προσώπου τους, οι ήχοι που έβγαζαν. Όλα έμοιαζαν μάταιες πράξεις επιβολής. Όλα ήταν γελοία. Γι' αυτό πολλές φορές χαχάνιζε όταν εκσπερμάτωναν. Ήταν για κείνη μια πράξη άμυνας. «Αυτός που γελά, δεν παίρνει στα σοβαρά την αντίδραση του άλλου», έλεγε. Δεν ανεχόταν να την υποτάξουν ούτε συμβολικά. Αυνανιζόταν συχνά. Πάντα στον νου της έφερνε έναν άντρα σε στύση, χωρίς να μπορεί να συνδέσει τη στύση με το πρόσωπο ή το υπόλοιπο σώμα. Ήταν για κείνη διαφορετικά πράγματα.

Δεν έβλεπε ποτέ συναισθηματικές ταινίες. «Ο μόνος λόγος που γυρίζονται», έλεγε, «είναι για να χαϊδεύουν τα αυτιά των ηλίθιων κοριτσιών». Αντίθετα διάβαζε πολύ γιατί πίστευε ότι η λογοτεχνία ασχολείται με την ψυχή της γυναίκας. Ενώ ο κινηματογράφος με την εικόνα. Με την επιφάνεια.

Η ιδέα της αντικανονικής συμπεριφοράς ήταν πεποίθηση για αυτήν. Της άρεσε να κλέβει, να λέει ψέματα, να αθετεί υποσχέσεις. Χωρίς λόγο. Προκαλούσε πολλές αντιπάθειες. Δεν είχε καμία σταθερή φιλία, αλλά έκανε μόνο περιστασιακές φίλες αν χρειαζόταν κάποια σύμμαχο για να εκτελέσει ένα σχέδιό της. Η φιλία σταματούσε όταν η άλλη δεν θα είχε πια τίποτε να προσφέρει. Τότε η Χριστίνα αποχωρούσε. Δεν στενοχωριόταν για τις πληγές που άφηνε, αφού μόνη υπαίτια ήταν η ίδια η φίλη της που άφησε εκτεθειμένο τον εαυτό της σε συναισθήματα. Που δεν κατάλαβε ότι έξω γίνεται πόλεμος και ο καθένας πρέπει να επιβιώνει όπως μπορεί.

Είχε αναπτύξει μηχανισμούς για να εκμεταλλεύεται στο παραμικρό τις αδυναμίες όλων. Εντόπιζε την αδυναμία, και την κατάλληλη στιγμή την τσίμπαγε σαν κλωστή που προεξείχε από πουλόβερ και την τραβούσε, χωρίς να γίνει αντιληπτή, μέχρι να το ξηλώσει ολόκληρο και να αφήσει τον άλλον γυμνό. Μετά του πρόσφερε το ρούχο που είχε ξαναπλέξει από την ίδια κλωστή, αλλά είχε φέρει στις διαστάσεις που τη βόλευαν. Και εκείνος όχι μόνο το έπαιρνε, αλλά της ήταν και ευγνώμων επειδή τον προστάτεψε από το κρύο. Αν δεν έβρισκε αδυναμία, χρησιμοποιούσε όποιο μέσο έκρινε καταλληλότερο για να προκαλέσει τη ζημιά που ήθελε. Μπορούσε πολύ εύκολα να διαλύσει φιλίες στρέφοντας μεθοδευμένα τον έναν κατά του άλλου. Έτσι, απομόνωνε το θύμα της σε έναν βάλτο μοναξιάς, ώστε να παρουσιαστεί η ίδια μέσα στην απόγνωση που

δημιουργούσε, ως η μόνη σανίδα σωτηρίας. Αυτό διαρκούσε μόνο για το χρονικό διάστημα που έκρινε ότι την εξυπηρετούσε. Μετά έφευγε.

Ο βαθύτερος λόγος κάθε αντιδικίας ήταν ο ανταγωνισμός. Αυτή έπρεπε να είναι η αποκλειστική αρχηγός. Ήταν η μόνη θέση στην κατάταξη που μπορούσε να αποδεχτεί. Στην αρχή έπειθε τους άλλους ότι ήταν ικανή να ηγηθεί στη ζωή τους. Και την αποδέχονταν τυφλά. Γρήγορα, όμως, η καθοδήγησή της κατέληγε σε αδιέξοδο.

Επισκεπτόταν με το παραμικρό τον γιατρό. Οποιαδήποτε αδιαθεσία, στο μυαλό της ήταν προμήνυμα μιας μεγάλης αρρώστιας. Έπρεπε να διαγνωστεί έγκαιρα και να αντιμετωπιστεί. Ο γιατρός τις περισσότερες φορές την έδιωχνε χωρίς να της χορηγήσει κάποιο φάρμακο ή να της δώσει συγκεκριμένες οδηγίες. Αν κάποτε της χορηγούσε συνταγή για να λάβει φαρμακευτική αγωγή, αφού αγόραζε τα φάρμακα, πήγαινε στο σπίτι της, άνοιγε τα σκεύασματα και διάβαζε τις ουσίες που περιείχαν. Έμπαινε στο Διαδίκτυο για να κοιτάξει τυχόν παρενέργειές τους και, όταν τις έβρισκε, απέκλειε τη λήψη των φαρμάκων. Με αυτή την τακτική, η κατάσταση της υγείας της επιβαρυνόταν και κατέληγε να επισκεφθεί άλλον γιατρό. Ομοίως με την υγεία της, και σε οποιαδήποτε άλλη αντικανονική κατάσταση καλείτο να αντιμετωπίσει ζητούσε άμεση βοήθεια, χωρίς να έχει την παραμικρή υπομονή αλλά και την αισιοδοξία ότι πρόκειται για παροδική αναποδιά, την οποία η ίδια και ο χρόνος θα μπορούσαν μόνοι τους να νικήσουν. Όταν όμως της προσέφεραν την επιζητούμενη βοήθεια, εκείνη διαχειριζόταν την έτοιμη συνταγή, αντίθετα με τις οδηγίες, προκειμένου να δώσει στον εαυτό της την ψευδαίσθηση ότι έχει τη ζωή στα χέρια της.

Πίστευε πολύ στην εξομολόγηση αλλά και στον Θεό. Η εξομολόγηση και η νηστεία ήταν το άλλοθί της για να μπο-

ρεί να αρνείται τη βαριά ψυχή της. Αγαπούσε υπερβολικά τις γάτες. Ζήλευε τον χαρακτήρα τους. Ζητούσαν μόνο από τα αφεντικά τους, δεν είχαν φιλότιμο και έμεναν εκεί που ήθελαν, για όσο χρόνο ήθελαν.

Η Χριστίνα είχε ορίσει την ευτυχία με δικό της ορισμό. «Ευτυχία είναι», έλεγε, «να καταφέρνεις να προσελκύεις, όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους από το σύνολο αυτών που έχεις βάλει στόχο να προσελκύσεις. Είναι αδιάφορο αν φεύγουν στη συνέχεια, αφού μπορείς να τους αντικαταστήσεις με άλλους. Το μυστικό στην ευτυχία δεν είναι τα κοινά όνειρα –που προϋποθέτουν αφομοίωση και διορατικότητα–, αλλά η δύναμη να ξεκινήσεις από την αρχή την προσπάθεια να ξαναγίνεις ευτυχισμένος. Είσαι ευτυχισμένος όταν μπορείς να ντύνεσαι κάθε μέρα με ωραία ρούχα. Όχι όταν βρεις τον τρόπο να συντηρήεις το ωραίο ρούχο που φοράς σήμερα για μια ζωή. Αυτό το είδος ευτυχίας με αφορά. Το άλλο όχι. Γιατί το άλλο προϋποθέτει αγάπη, που δεν έχω καμία διάθεση να αισθανθώ για άλλον άνθρωπο παρά μόνο για τον εαυτό μου». Αυτή τη στιγμή, ήταν στη φάση της παραίτησης. Και του επαναπροσδιορισμού. Είχε φύγει από τη δουλειά πριν από τρεις μέρες.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ, κοιτάζοντας προσεκτικά γύρω του, επιβράδυνε το βήμα του ενώ πλησίαζε την είσοδο της πολυκατοικίας της. Η ώρα ήταν δώδεκα τα μεσάνυχτα της 25ης προς 26η Ιουλίου. Η μέρα που θα ξημέρωνε Δευτέρα. Η ζέστη ήταν αρκετά έντονη όλη τη μέρα, αλλά την ώρα αυτή η θερμοκρασία ήταν πολύ ευχάριστη. Το διαμέρισμα που νοίκιαζε η Χριστίνα βρισκόταν σε ένα τριώροφο νεοκλασικό κτίριο, στο Κολωνάκι. Ο δρόμος δεν ήταν πολυσύχναστος. Ειδικά εκείνη την περίοδο, οι περισσότεροι έμποροι κάτοικοι του Κολωνακίου είχαν φύγει για διακοπές. Οι περισσότερες πολυκατοικίες είχαν πρασιά μπροστά τους, φυτεμένη με λουλούδια και αιθαλή χαμηλά δέντρα. Όλα ήταν κλαδεμένα αυστηρά, ώστε να δίνουν μια συμπαγή εικόνα ομορφιάς και ζωντάνιας. Στο τέλος του δρόμου υπήρχε ένα μικρό θερινό σινεμά. Λειτουργούσε πάνω από εξήντα χρόνια και οι κάτοικοι είχαν αποδεχτεί την παρουσία του ως αναπόσπαστου στοιχείου του χώρου της γειτονιάς. Οι περισσότεροι είχαν περάσει μέσα σε αυτό πολλές βραδιές των παιδικών και των εφηβικών χρόνων τους, παρακολουθώντας ταινίες, ενώ είχαν αποκοιμηθεί άπειρες φορές με το νανούρισμα των ήχων του. Αρκετοί ένοικοι των πολυκατοικιών μάλιστα, όπως και η Χριστίνα, μπορούσαν να τις παρακολουθούν από τα μπαλκόνια τους.

Η πολυκατοικία της είχε πέντε διαμερίσματα. Δύο στο ισόγειο, αριστερά και δεξιά της εισόδου, και από ένα στους υπόλοιπους τρεις ορόφους. Το διαμέρισμα του τρίτου, στο οποίο κατοικούσε, ήταν χτισμένο στην αριστερή πλευρά

της πολυκατοικίας, καλύπτοντας το ένα τρίτο της επιφάνειας του ορόφου. Πάνω από το διαμέρισμά της και πάνω από τις σκάλες που βρίσκονταν στο πίσω μέρος της πολυκατοικίας σχηματιζόταν μια μικρή ταράτσα σε σχήμα Γ. Στην άκρη της, μια ελλειψοειδής σκουριασμένη μεταλλική σκάλα τη συνέδεε με το μπαλκόνι από όπου η Χριστίνα θα μπορούσε να ανεβαίνει στην ταράτσα. Αν και ήταν όμως τρία χρόνια στην πολυκατοικία, δεν χρειάστηκε ποτέ να ανέβει, αφού είχε το πλεονέκτημα να διαθέτει ως βεράντα ολόκληρη την επιφάνεια του διαμερίσματος που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται στη δεξιά πλευρά του τρίτου ορόφου –πλάι στο δικό της–, αλλά δεν είχε χτιστεί ποτέ. Το πλάτος αυτής της βεράντας ήταν δεκατρία μέτρα και το βάθος εννέα και η Χριστίνα είχε την αποκλειστική πρόσβαση. Ήταν τόσο μεγάλη δε, που θα μπορούσε, αν το επέτρεπε η διαχείριση, να λειτουργήσει ακόμη και σαν υπαίθριο εστιατόριο. Το διαμέρισμά της διέθετε μεγάλο σαλόνι και υπνοδωμάτιο, μικρή κουζίνα, μπάνιο και αποθήκη. Αν καθόσουν στη βεράντα και κοιτούσες ψηλά προς τη βόρεια πλευρά, δηλαδή αυτή που ήταν πίσω από την πολυκατοικία, θα μπορούσες να δεις τον λόφο του Λυκαβηττού, που τέτοια ώρα σήμερα είχε ακουμπισμένο πάνω του το φεγγάρι σε φάση πανσέληνου. Ήταν τόσο μαγευτική η θέα από τη βεράντα, που την αποζημίωνε για τις ελλείψεις που υπήρχαν στο διαμέρισμα εξαιτίας της παλαιότητάς του, όπως η βαριά, διπλή, συρόμενη ξύλινη μπαλκονόπορτα, που έδινε έξοδο από το σαλόνι στη βεράντα, η έλλειψη ηλιακού θερμοσίφωνα, οι φθαρμένες εσωτερικές πόρτες (την εξωτερική πόρτα την είχε αντικαταστήσει ο ιδιοκτήτης με πόρτα ασφαλείας) και η έλλειψη ντουλαπών, οι οποίες είχαν αφαιρεθεί από προηγούμενο ενοικιαστή που χρησιμοποιούσε το διαμέρισμα ως επαγγελματικό χώρο. Η Χριστίνα είχε αναγκαστεί να

τοποθετήσει στην αποθήκη ράφια. Και στοίβαζε εκεί – ακατάστατα είναι η αλήθεια– όλα τα ρούχα της.

Ο άντρας, φτάνοντας έξω από την πολυκατοικία της, σήκωσε αργά το κεφάλι του προς τα πάνω και το έστριψε αριστερά και δεξιά, πιέζοντας τον σβέρκο του και σηκώνοντας τους ώμους, σαν να είχε πιαστεί από την κούραση. Κοίταξε αστραπιαία όλα τα μπαλκόνια και διαπίστωσε ότι ήταν σκοτεινά και ήσυχα. Τα μάτια του για λίγο έμειναν στη βεράντα της Χριστίνας. Ήταν και αυτή σκοτεινή. Κοίταξε χαμηλά και ανέβασε από τον λαιμό του μια υφασμάτινη αυτοσχέδια μάσκα που κάλυπτε όλο το κεφάλι του και στο μπροστινό μέρος της είχε ζωγραφισμένο με σκιές ένα αντρικό πρόσωπο με οπές στα χείλη και τα μάτια. Όλα πάνω του είχαν σκούρο πράσινο χρώμα: το παντελόνι, το μακρό μπλουζάκι, η μάσκα και η μικρή τσάντα. Προχώρησε μέσα στην πρασιά της πολυκατοικίας και συνάντησε την πόρτα. Τράβηξε από την τσάντα ένα ζευγάρι πλαστικά γάντια και έναν λοστό. Τα φόρεσε και έβαλε τον λοστό στη γλώσσα της κλειδαριάς. Δεν ήταν κλειδωμένη. Μπήκε κι έκλεισε απαλά. Έχωσε βαθιά μέσα στην κλειδαριά ένα ξυλαράκι, σπάζοντάς το, για να είναι σίγουρος ότι δεν θα τον κλείδωνε τυχαία μέσα στην πολυκατοικία κάποιος ένοικος ο οποίος θα τύχαινε να επιστρέψει αργά. Τσέκαρε τα πράγματα στο τσαντάκι: φακός, μαχαίρι, υγρό πανί, λοστός και ένα μαγνητόφωνο. Βεβαιώθηκε ότι το μαγνητόφωνο έπαιζε μια μαγνητοφωνημένη ομιλία. Έμεινε ακίνητος και αφουγκράστηκε τους ήχους του κινηματογράφου. Το διάλειμμα είχε τελειώσει. Πάτησε την επανάκληση στο κινητό του. Περίμενε μάταια μια απάντηση που ποτέ δεν ήρθε.

Η Χριστίνα είχε λουφάξει στη σεξ λονγκ της. Φορούσε μαύρο κομπινεζόν, χωρίς εσώρουχα. Ούτως ή άλλως, με τον χαμηλό φωτισμό αυτής της ώρας δεν θα μπορούσε να

τη διακρίνει εύκολα κανείς. Στη μύτη της έφτανε μυρωδιά αγιοκλήματος και γιασεμιού, αποτέλεσμα των εξατμίσεων της ζεστής καλοκαιρινής ημέρας. Η αστυνομική ταινία από τον κινηματογράφο εκτίνασσε σαν βέλη τους ήχους της στο μπαλκόνι της. Μάλλον κάτι αναπάντεχο θα συνέβαινε, όπως προμήνυε ο επίμονα μονότονος ήχος του βιολιού. Από το σημείο που καθόταν είχε οπτική επαφή με τμήμα της οθόνης, αλλά αφού δεν είχε βρει τα γυαλιά της και δεν είχε μπει στον κόπο να τα ψάξει περισσότερο, οι σκηνές έφταναν θαμπά στα μάτια της σαν να τις έβλεπε να λάμπουν πίσω από ένα υγρό τζάμι. Είχε τρεις βαθμούς μυωπίας αλλά, σχεδόν σε μόνιμη βάση, επέλεγε να μην τα φοράει. Πολύ συχνά, όπως σήμερα, τα ξεχνούσε κάπου και όταν αποφάσιζε ότι τα χρειάζεται, δεν θυμόταν που τα έχει βάλει. Επιδίωκε να αντιμετωπίζει τη ζωή χωρίς αυτά, αντιγράφοντας κατά κάποιον τρόπο τη μητέρα της, η οποία εδώ και χρόνια δεν έβλεπε. Αυτό το παιχνίδι με τον εαυτό της την είχε βάλει σε πολλούς μπελάδες. Αρνούμενη να τα φορέσει, σιδέρωνε άθλια τα ρούχα της, ενώ κάποιες φορές τα είχε κάψει. Άλλες φορές, προσπαθούσε να μαγειρέψει και μπέρδευε τα υλικά. Με τη μυωπική όραση δεν διέκρινε τα μακρινά πράγματα, αλλά ζούσε και προγραμματίζε τα όνειρά της μόνο με τα δεδομένα που ήταν πολύ κοντά της. Υπάρχει κάτι, όπως το βλέπω, όσο το βλέπω και αν το βλέπω, πίστευε. Δεν θέλω να βλέπω μακριά. Θέλω να βλέπω μόνο ό, τι υπάρχει μπροστά μου. Αυτό μπορώ να ελέγχω. Αυτό με αφορά. Τα άλλα όχι. Αυτός που δεν βλέπει μακριά δεν μπορεί μεν να δει αυτό που έρχεται, αλλά έχει το πλεονέκτημα ότι δεν μπορεί και να λυπηθεί, γιατί δεν βλέπει και αυτό που έφυγε. Έτσι κι εγώ δεν πενθώ ποτέ, δεν απογοητεύομαι ποτέ.

Ο άντρας ανέβηκε τις σκάλες μέχρι τον τρίτο. Σταμάτησε έξω από την πόρτα της. Η ανάσα του είχε βαρύνει

Ένα σκηνοθετημένο έγκλημα, πέντε διαφορετικές γυναίκες, ένας αινιγματικός δικηγόρος, ένας μεθοδικός ερευνητής.

Οι πρωταγωνιστές κρύβουν και κρύβονται από την πραγματικότητα, διεκδικώντας περισσότερα από αυτά που τους αναλογούν. Το ανατρεπτικό τέλος τους φέρνει όλους αντιμέτωπους με την αλήθεια που αγνοούσαν. Όλοι θα μπορούσαν να την είχαν προβλέψει -αν, φυσικά, επέλεγαν να βλέπουν τα πράγματα χωρίς την ασάφεια που δίνουν στην όραση οι «τρεις βαθμοί μυωπίας»...